

Vagabonder fra mig. Sig dem, at jeg ønsker dem begge velkommen til Favsingholm!”

Der skulde nu ikke gaa mange Dage, før Kjeld Borgen fik Lejlighed til at aabenbare sig som Ætling af den gamle Smed i Enslev, Helten fra Frederiksstad. Mejeribestyreren paa Favsingholm kom en Aften sent hjem fra Randers og mærkede Brandlugt, da han kørte ind i Gaarden. Ved en Undersøgelse viste det sig, at der pibled Røg ud af en Luge i Kostaldens vestre Gavl. Han slog Alarm og fik Folkene purret ud; men faa Minutter efter stod den klare Lue op gennem Straataget.

For at redde Kreaturerne maatte Bygningen prigsives. Tre hundrede Køer og Kvier blev slaaet løs. Før de sidste kom ud, sprang Flammerne henad Tagryggen som glødende Katte.

En Mand fra Favsing By opdagede Brandskæret over Skoven, da han vilde lukke sin Port. Lidt efter klemte Kirkeklokken. Folk stod op af deres Senge og kom ud paa Gaden. Men da man var bleven klar over, at det var paa Favsingholm, det brændte, forhastede ingen sig med at faa spændt for Slufferne. Byens Sprøjte kom dog tilsidst afsted, og efterhaanden fulgte ogsaa en Del Vandvogne. Men paa det Tidspunkt var den hele Længe et bragende og knitrende Baal. Ogsaa Svinehuset var der gaaet Ild i, og da Vinden bar over mod den høje, straatækte Lade paa den anden Side af Gaardspladsen, var Avlsgaarden i sin Helhed truet.

Foreløbig var Mejeriet mest udsat. Det laa paatværs af Pladsen og var kun skilt fra den brændende Stald ved et Gænge. Sprang Ilden over her, stod Laden ikke til at redde, og trods Afstanden vilde da heller ikke Hovedbygningen være helt udenfor Fare paa Grund af de mange Stilladser, som for Tiden omgav den.

Alt maatte derfor sættes ind paa at redde Mejeriet. I den Ende, som vendte mod Branden, var der slaaet Sejl over Spaantaget, og oppe paa Tagrygningen sad en Mand med en Sprøjteslange og holdt stadig Sejlene vaade. Der var efterhaanden kommen Sprøjter ogsaa fra andre af de omliggende Byer, en Mængde Nysgerrige var strømmet til, desuden et Par Politimænd, Brand-